

שמחה

וזאת שמחת פורים.

כמו עם הביטוח של הרכב ועם הסדר בארונות, צריך לחדש את זה כל שנה מחדש.

קוראים את המגילה (ועוד פעמיים!) ומגלים שוב, שהקדוש ברוך הוא מנהל את עולמו בחן בחסד וברחמים גדולים.

שולחים משלוח מנות ומחזקים את הקשר לקהילה ולמשפחה שנותן לנו שמחה וכת.

ואז יוצאים מהנוח לי והמתאים לי, משמחים אחרים ונותנים מתנות לאביונים ובסוף עושים סעודת פורים ואוכלים ושותים וככה משמחים את הגוף שמשמח את הנפש.

אז אני הכי בסדר שיש אם קמתי עם פרצוף עקום ולחוץ ומתלונן. שמחה היא עבודה של ככככולם. אף אחד לא מתחמק ממנה. אם אני אזכור שזה עוד אחת ממשימות היום השיגרתיות והרוטיניות - כמו המקלחת והסדר בבית, גם השמחה תהפוך להיות משהו שיגרתית וקבוע אצלי בבית ובלב.

פורים שמח!

מה התובנה הזאת עשתה לי?

היא הורידה ממני טונות של אשמה! זה לא שאני לא בסדר שלא קמתי היום בנוקר עם שיר בלב וחייכתי לכולם וישר אמרתי תודה לקדוש ברוך הוא, התפללתי בדבקות והכנתי צהרים בריקוד.

אני הכי בסדר בעולם כי אני בן אדם שקרוץ מחומר כבד, שמושך אותי למטה, להתלונן, להתייאש, להתעצל ורק לנוח, אלא שגם כאן, כמו במקלחת ובכית ובאוטו ובכל דבר אחר, צריך לעבוד! צריך קצת לטרוח!

אם ככה, זה כבר לא משימה לדפוקות בלבד, אלא משימה לכל אחד ביקום הזה. כל יום צריך לבחור לצאת מהמיטה. צריך לבחור לחייך. צריך לבחור להגיד תודה על מה שיש.

זה אף פעם לא ירוץ לבד בקלילות! אף פעם! למה? כי ככה הקדוש ברוך ברא את העולם ואותנו.

וזה מה שהימם אותי כשחזרתי בתשובה, שבשולחן ערוך כתוב לי מה משנכנס אדר מרבין בשמחה.

רגע! חשבתי ששמחה זה משהו שקורה לבד! אז לא! אני אמורה לעבוד על זה ולבחור את זה.

בלגאן וליכלוך בבית קורים באופן טבעי. כדי שיהיה נקי אנחנו צריכים לטרוח, לנקות ולסדר.

המצב הרגיל זה שאנחנו מתלכלכים ומזיעים. בגלל זה אנחנו מתקלחים פעם ביום בלי לחשוב פעמיים.

האוטו מתקלקל מדי פעם. זה משהו שכולנו מכירים ובגלל זה אנחנו הולכים איתו למוסף.

אז מה עם ניקוי ותיקון פנימי? מה עם עבודת השמחה? למה כאן אנחנו חושבים שאנחנו אמורים לקום כל בוקר עם חיוך מאוזן לאוזן ובאופן טבעי, קל ופשוט - להיות גינוחים, קלילים, מרוצים ומאושרים?

נולדנו מיסוד האדמה אז המצב הטבעי שלנו הוא עצבות ועצלנות.

לא בא לי. אין לי כח. ייאוש. אוף, נמאס לי. איזה דפוקה אני. שוב אני עצובה ועצבנית. אני לא מוצלחת. אני גם לא נראית משהו. אני לא עושה עם עצמי מספיק.

כל זה נמצא כל הזמן בראש של כולנו. גם אצלי. זה המצב הכי טבעי ואנושי.